



## DICTATS SUPERIOR

19

### Peníscola

M'agrada Peníscola: el poble, i també la llegenda. Blanca i blava, amb la mar que l'envolta, domèstica i retòrica, i les cases modestes, cúbiques, s'agrupa costera amunt, cap al castell. Des de les terrasses d'aquest, el panorama es fa suggerent. Un horitzó tan vast, l'espadat, la muralla orgullosa, i tanta història... El conjunt imposa, amb aquest aire mig de presó mig de refugi, invulnerable. El papa Lluna pogué fer-s'hi fort, contra el món sencer, que li discutia la tiara. Bé, no el món sencer, perquè segurament la població de Peníscola no hi posaria objeccions. Els veïns de la vila, els autòctons, què en devien pensar? Un bon dia, de sobte, ells, pescadors indigents i marginals, van trobar-se amb la presència, quotidiana i visible, d'un papa. Avui, un papa encara és una gran cosa, una representació sumptuosa, un símbol màgic; en el segle quinze... [EN LLETRA!] Sense entendre-ho del tot, la feligresia local passava del vicari de missa i olla al pontífex.

**Font:** Joan Fuster, «Diari (1952-1960)», dins *Indagacions i propostes*, Edicions 62, Barcelona, 1981, pp. 196-199 (adaptació)

**Nombre de mots:** 159

**Observacions:** text descriptiu-narratiu; cal remarcar que s'ha d'escriure en lletra la data; dificultat equilibrada (sibilants, accents i dièresis, dígrafs, pronoms febles, lèxic...)